

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoCsp/29/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118402766
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboslava Vanková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:6118402766.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľuboslava Vanková a sudkýň: JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Eva Behranová v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO 35 724 803, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, zastúpeného splnomocnencom: Tomáš Kušnir, s.r.o., IČO 36 613 843, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, proti žalovanému: Z. Y., narodený XX.X.XXXX, bytom M. XXX/X, M., o zaplatenie 1.385,24 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Senica č. k. 6Csp/38/2019-103 zo dňa 18.10.2019, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanému sa **n e p r i z n á v a** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol (prvý výrok) a žalovanému nepriznal náhradu trov konania (druhý výrok).
2. Napadnutý rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ustanovení § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu postúpenia, § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku.
3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že Slovenská sporiteľňa, a. s. mala a má v predmete činnosti okrem iných zapísané aj poskytovanie úverov. Žalovaný uzatváral zmluvu ako fyzická osoba - občan, nie ako osoba oprávnená na podnikateľskú alebo inú obdobnú činnosť a ani na výkon svojho povolania. Medzi Slovenskou sporiteľňou, a. s. a žalovaným bola dňa 22.7.2015 uzavretá zmluva o kreditnej karte (spotrebiteľský úver), na základe ktorej zmluvy Slovenská sporiteľňa, a. s. poskytla žalovanému úverový rámec vo výške 1.500 eur, RPMN bola 24,38 %. Výzvou zo dňa 22.3.2017 Slovenská sporiteľňa, a. s. oznámila žalovanému, že vyhlásila mimoriadnu splatnosť pohľadávky a zároveň ho upozornila, že ak sumu vo výške 1.590,65 eur neuhradí, banka bude oprávnená ju postúpiť tretej osobe. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 23.6.2017 postúpila Slovenská sporiteľňa, a. s. svoju pohľadávku voči žalovanému na žalobcu.
4. Vecne súd prvej inštancie argumentoval tým, že prednostne skúmal žalobcovu aktívnu vecnú legitímáciu v spore v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, podľa ktorého ustanovenia musia byť splnené dve podmienky, a to, aby bol klient banky s plnením svojho záväzku v omeškaní aspoň 90 dní a aby banka na splnenie záväzku klienta písomne vyzvala, pričom ak niektorá z týchto podmienok nie je splnená, pohľadávku banky nemožno postúpiť. Súd prvej inštancie nemal preukázané doručenie písomnej výzvy zo dňa 22.3.2017 žalovanému, keď z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že výzva sa nedostala do dispozičnej sféry žalovaného ako adresáta. Podľa názoru súdu prvej inštancie

tak neboli splnené podmienky v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách pre postúpenie pohľadávky zo strany banky na žalobcu, a teda žalobca nie je aktívne legitimovaný na podanie žaloby. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie žalobu zamietol.

5. Súd prvej inštancie úspešnému žalovanému proti neúspešnému žalobcovi nepriznal nárok na náhradu trov konania, keďže žalovanému v konaní žiadne trovy konania nevznikli.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V odvolaní uviedol, že v konaní bolo celkom nesporné preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách ukladá. V konaní bolo preukázané, že žalovaný bol postupcom vyzvaný na úhradu omeškaných splátok, a to okrem iných výziev aj výzvou zo dňa 22.3.2017 označenou ako „oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“, ku ktorej žalobca pripojil aj kópiu vrátenej obálky (neprevzal v odbernej lehote), preukazujúcej jej doručovanie žalovanému. Žalobca sa v súvislosti s otázkou preukázania doručenia výzvy zo dňa 22.3.2017 nemôže stotožniť s právnym názorom súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého keďže žalovaný neprevzal výzvu zo dňa 22.3.2017 v odbernej lehote (t. j. nedozvedel sa o nej), potom nemožno uplatniť fikciu doručenia a v tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka a čl. 6 bod 6.5 Všeobecných obchodných podmienok. Žalobca ďalej ohľadom preukázania splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách poukázal na to, že v konaní tvrdil a tvrdí, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní a zároveň bol postupcom vyzvaný dňa 22.3.2017 na úhradu omeškaných splátok úveru, pričom doručenie tejto výzvy žalobca v konaní riadne preukázal (kópia neprebratej obálky) a žalovaný v konaní žiadnym spôsobom tvrdenia žalobcu ohľadom doručenia predmetnej výzvy nepoprel. Žalovaný sa vo veci žiadnym relevantným spôsobom nevyjadril a nepredložil žiadne dôkazy alebo tvrdenia spochybňujúce nárok žalobcu. Procesná pasivita žalovaného v konaní sa prejavuje tým, že si neplní základné povinnosti sporovej strany a nakoľko žalovaný predmetné skutočnosti nijakým spôsobom nerozporoval, žalobca má za to, že je nutné tieto skutočnosti považovať za nesporné v zmysle § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Žalobca v súvislosti s aplikáciou § 92 ods. 8 zákona o bankách tiež poukázal na § 89 ods. 1 zákona o bankách, ktoré ustanovenie pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení zákona o bankách, pričom ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách nevyklučuje odchyľnu úpravu vzájomných vzťahov, pričom zmluvné strany si v posudzovanom prípade dohodli otázku postúpenia odchyľne od predmetného zákona, a to v bode 12.4 Všeobecných obchodných podmienok. Na základe uvedeného žalobca zastáva názor, že preukázanie splnenia podmienok v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách v konaní nebolo potrebné, keďže žalobca preukázal, že zmluvné strany si vzájomné práva a povinnosti upravili v súdenom prípade odchyľne od uvedeného ustanovenia. Žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu, resp. ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Žalovaný odvolanie nepodal, k doručenému odvolaniu žalobcu sa nevyjadril.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 365 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

9. Predmetom konania je nárok žalobcu na zaplatenie sumy 1.385,24 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 1.385,24 eur od 24.6.2017 do zaplatenia. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol z dôvodu, že neboli splnené zákonné podmienky na postúpenie pohľadávky bankou žalobcovi, nakoľko banka postupovala v rozpore s ustanovením § 92 ods. 8 zákona č. 473/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o postúpení (ďalej aj „zákon o bankách“), keď žalobca nepreukázal zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi a následné dlžníkovu nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Žalobca nesúhlasil so skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie a právnym posúdením veci súdom prvej inštancie, poukazoval na to, že zo strany žalobcu nedošlo k porušeniu ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, pričom žalovaný doručenie písomnej výzvy v zmysle ustanovenia § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku ani len nepoprel, že zmluvné strany si vzájomné práva a povinnosti v zmysle ustanovenia § 89 ods. 1 zákona o bankách upravili odchyľne od ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, a to v bode 12.4 Všeobecných obchodných podmienok. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobcu je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie správne a zákonne zamietol žalobu žalobcu v celom rozsahu.

10. Žalobca v odvolaní namietal, že v konaní bolo nesporne preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ukladá ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách a v konaní bol preukázané, že žalovaný bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bolo preukázané, že žalovaný bol postupcom vyzvaný na úhradu omeškaných splátok výzvou zo dňa 22.3.2017. Ďalej žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nesprávne aplikoval ustanovenie § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

11. Podstata odvolacích argumentov vo vzťahu k zamietajúcemu rozsudku súdu prvej inštancie bola založená na vyvedení nesprávnych záverov zo zisteného skutkového stavu. Keďže nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci bolo posúdiť vecnú legitimitáciu žalobcu, ktorý tvrdil, že uplatňovanú pohľadávku nadobudol postúpením, pristúpil odvolací súd rovnako, ako súd prvej inštancie, najskôr k skúmaniu tejto otázky.

12. Odvolací súd s prihliadnutím na relevantnú odvolaciu argumentáciu uvádza:

13. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď sa v prvom rade zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie. Odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľom. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

14. Predmetom konania je pohľadávka, ktorej zaplatenia sa žalobca domáha ako postupník pôvodného veriteľa (Slovenská sporiteľňa, a. s.) zo zmluvy o úvere, ktorú tento uzavrel so žalovaným. Ako už bolo konštatované vyššie, bolo preto potrebné, aby v prvom rade žalobca preukázal svoju aktívnu legitimitáciu, teda legitímne nadobudnutie v žalobe uplatnených práv od pôvodného veriteľa. Zo spisu vyplýva, že na preukázanie svojej aktívnej legitímácie súdu prvej inštancie predložil žalobca Zmluvu o postúpení pohľadávok č. 0666/2017/CE zo dňa 23.6.2017 uzavretú medzi Slovenskou sporiteľňou, a. s. a EOS KSI Slovensko, s.r.o., teda žalobcom a Oznamenie Slovenskej sporiteľne, a. s. zo dňa 30.6.2017 o postúpení pohľadávky adresované žalovanému. Stranou v spore sa niekto môže stať bez toho, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého sa vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana subjektom práva a strana na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré

sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť stranou určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či stranou objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (por. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 192/2004 z 1.7.2008).

15. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o postúpení, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

16. Podľa § 89 ods. 1 veta tretia zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o kreditnej karte banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchyľne od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť; takáto zmluva musí mať formu a podobu vyžadovanú zákonom alebo dohodou účastníkov, pričom banka a pobočka zahraničnej banky zodpovedá za jej preukázateľné vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu najneskôr pri uzavretí obchodu a za jej uchovávanie a ochranu podľa § 42 ods. 1.

17. Podmienky podľa ustanovenia § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka) (por. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo 26/2017 z 28.3.2018).

18. V danom prípade z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyplynulo, že žalobca nepreukázal, že by v čase, kedy mala byť pohľadávka Slovenskej sporiteľne, a. s., voči žalovanému postúpená na neho (23.6.2017), boli podmienky postúpenia podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách splnené. Žalobca síce v konaní predložil výzvu Slovenskej sporiteľne, a. s. zo dňa 22.3.2017 adresovanú žalovanému, ktorá sa týkala splácania dlhu z úveru vo výške 1.590,65 eur vyčísleného ku dňu 21.3.2017, avšak dôkaz preukazujúci doručenie uvedenej výzvy žalovanému 90 kalendárnych dní pred postúpením pohľadávky súdu prvej inštancie žalobca nepredložil. Žalobca v odvolaní dôvodil, že k uvedenej výzve zo dňa 22.3.2017 priložil kópiu vrátenej obálky, z ktorej kópie obálky vyplýva, že bola podaná na poštovú prepravu dňa 28.3.2017 a dňa 19.4.2017 sa vrátila odosielateľovi s oznámením, že zásielka nebola prevzatá v odbernej lehote. Už samotná informácia o odovzdaní výzvy zo dňa 22.3.2017 na poštovú prepravu dňa 28.3.2017 je dôkazom o tom, že nebola zachovaná od jej doručenia lehota 90 kalendárnych dní omeškania žalovaného so splnením peňažného záväzku voči banke pred postúpením pohľadávky, keďže od odovzdania výzvy zo dňa 22.3.2017 na poštovú prepravu dňa 28.3.2017 do dňa 23.6.2017, kedy bola uzatvorená zmluva o postúpení pohľadávky, uplynulo len 88 dní. Bezpredmetným je tak poukazovanie žalovaného na ustanovenie § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka o pôsobení prejavu vôle voči neprítomnej osobe a na bod 6.5 Všeobecných obchodných podmienok o používaní údajov

na doručovanie písomnosti, keďže žalobca nepreukázal, že banka písomne vyzvala žalovaného na splnenie jeho záväzku a žalovaný napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 kalendárnych dní. Žalobca teda nedokázal, že pohľadávka voči žalovanému bola v čase jej postúpenia na žalobcu spôsobilá na postúpenie v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách. V dôsledku toho nemožno považovať za dokázané, že toto postúpenie je platné (aj keby zmluva o postúpení bola účinná, aj keby bolo žalovanému doručené oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky) a že žalobca je oprávnený pohľadávku voči žalovanému uplatňovať pred súdom.

19. Pokiaľ žalobca potrebné zistenia v konaní odvodzuje od jeho nerozporovaného tvrdenia na základe ustanovenia § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku, takýto postup v spotrebiteľských sporoch (§ 290 - § 306 Civilného sporového poriadku) nepovažuje odvolací súd za náležitý v prípade, že súd požaduje skutočné preukázanie žalobcom tvrdenej skutočnosti. Súd prvej inštancie považoval za relevantný dôkaz o existencii a doručení výzvy banky žalovanému pred postúpením pohľadávky v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorý mohol vykonať aj bez návrhu. Uvedený postup súdu prvej inštancie je v súlade s ustanovením § 295 Civilného sporového poriadku (Súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz.) a zásadami, na ktorých spočíva konanie s tzv. slabšou stranou. Posúdenie splnenia podmienok na postúpenie pohľadávky bankou podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách je nevyhnutné pre vyhodnotenie právneho úkonu postúpenia z hľadiska jeho platnosti, resp. absolútnej neplatnosti, čo má priamy vplyv na posúdenie aktívnej legitímácie žalobcu, teda na výsledok samotného sporu. Za stavu, kedy súd v spotrebiteľskom súdnom spore trvá na dôkaze, pričom dodávateľ, resp. jeho právny nástupca nepreukáže existenciu ním tvrdenej skutočnosti, ktorá má byť dokazovaním preukázaná, ustanovenie § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku o nespornosti nepopretých skutkových tvrdení sa neuplatní. Súd je totiž vždy povinný ex offio skúmať aktívnu legitímáciu žalobcu a taktiež je ex offio povinný poskytnúť ochranu spotrebiteľovi ako slabšej zmluvnej strane, a to aj v prípade, že sa spotrebiteľ svojich práv v konaní nedovoľáva. Námietky žalobcu s poukazom na ustanovenie § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku odvolací súd považuje za neopodstatnené.

20. Navyše odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že z obsahu spisu vyplýva, že žalobca ani v podanej žalobe a ani neskôr v konaní pred súdom prvej inštancie neuplatnil tvrdenie, že predmetná výzva Slovenskej sporiteľne, a. s. zo dňa 22.3.2017 adresovaná žalovanému bola žalovanému doručená. Skutkové tvrdenie žalobcu o doručení predmetnej výzvy žalovanému v tomto súdnom konaní uplatnené nebolo, preto nemohlo dôjsť ani k jeho popretiu, ani k jeho potvrdeniu zo strany žalovaného, a preto neprichádza do úvahy aplikácia ustanovenia § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

21. Ďalej žalovaný v odvolaní argumentoval tým, že banka si v zmysle ustanovenia § 89 ods. 1 zákona o bankách môže so svojím klientom dojednať vzájomné práva a povinnosti odchyľne od ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, poukazujúc pritom na bod 12.4 Všeobecných obchodných podmienok, podľa ktorého bodu klient súhlasí, že banka môže akékoľvek svoje pohľadávky voči klientovi postúpiť. Pokiaľ ide o odvolateľom nastolenú právnu otázku, či si banka so svojím klientom môžu dojednať vzájomné práva a povinnosti odchyľne od ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, odvolací súd je toho názoru, že uvedené ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách je svojou povahou vzhľadom na jeho obsah a sledovaný zámer zákonodarcu kogentné, a preto sa od neho nemožno odchyliť ani na základe dohody zmluvných strán. Uvedené ustanovenie bolo prijaté za účelom určenia konkrétnych práv a povinností (odlišných od všeobecnej úpravy) pri postúpení pohľadávky bankou, a to za účelom ochrany dlžníka (napr. umožniť mu splniť dlh pred postúpením) s tým, že zákon uložil banke presné podmienky, za ktorých môže svoje pohľadávky platne postúpiť. Dojednanie o postúpení akýchkoľvek pohľadávok banky voči klientovi (teda odchyľne od ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách) vo Všeobecných obchodných podmienok, na ktoré sa žalobca odvoláva, je preto pre rozpor so zákonom neplatné. Odvolací súd je názoru, že predmetné ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách je svojou povahou kategorickou kogentnou právnou normou, ktorá vylučuje, aby sa subjekty právneho vzťahu od nej odchyľili, a to ani obojstrannou dohodou. Banka a klient preto nemôžu túto kogentnú normu ani vylúčiť, ani obmedziť. Ak tak dohodou urobia, takéto dojednanie je v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka neplatné, nakoľko odporuje zákonu (porovnaj napr. rozsudky Krajského súdu v Prešove sp. zn. 25Co/47/2019, sp. zn. 18Co/63/2019, sp. zn. 17Co/134/2019, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/331/2018, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/8/2019).

22. Keďže žalobcom nebolo v súdnej veci preukázané naplnenie všetkých predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách (splatnosť postupovanej pohľadávky, doručenie výzvy dlžníkovi pred postúpením pohľadávky a následné omeškanie dlžníka dlhšie ako 90 kalendárnych dní), postúpenie pohľadávky nie je možné považovať za platné, keď z tohto dôvodu sa žalobca nestal nadobúdateľom žalovanej pohľadávky a nie je nositeľom aktívnej vecnej legitímácie v spore. Preto správne súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol po zistení, že nedošlo k platnému postúpeniu žalovanej pohľadávky z banky na žalobcu.

23. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v prejednávanom spore správne zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaného dokazovania dospel k správny skutkovým zisteniam a prejednávaný spor aj správne právne posúdil. Ako už bolo uvedené vyššie, z odôvodnenia preskúmaného rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu prvej inštancie na strane druhej. Naproti tomu v priebehu odvolacieho konania žalobca nepredostrel relevantný argument majúci súvis s prejednávanou vecou, ktorý by bol takej povahy, že by mohol pre neho privodiť priaznivejšie rozhodnutie.

24. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že odvolacie dôvody uvádzané žalobcom nie sú naplnené.

25. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú odvolaciu argumentáciu, nespôsobilé privodiť úspech odvolaniu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

26. Vo vzťahu k výroku o nároku na náhradu trov konania žalobca v odvolaní uviedol, že podáva odvolanie i proti tomuto výroku, avšak neuviedol žiadne odvolacie dôvody. Nakoľko odvolací súd považuje preskúmaný rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku vo veci samej za vecne správny a žalobca žiadnym relevantným spôsobom správnosť výroku o nároku na náhradu trov konania v rozsudku súdu prvej inštancie vychádzajúceho z tzv. zásady úspechu v spojitosti s princípom rýchlosti a hospodárnosti konania nespochybnil (v prípade ktorého ani odvolací súd nezistil žiadne zjavné dôvody jeho nesprávnosti), nie je jeho odvolacia námietka opodstatnená.

27. S poukazom na uvedené odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

28. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a contrario Civilného sporového poriadku tak, že plne úspešnému žalovanému nepriznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní pasívny, k odvolaniu sa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z Článku 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku zakotvujúceho procesnú ekonomiu, keďže rozhodovanie postupom podľa ustanovenia § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku najskôr o nároku na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, že žalovanému žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného sporového konania.

29. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).